

Παραμύθια για παιδιά που κοιμούνται αμέσως

Η συλλογική μετάφραση είναι προϊόν του μαθήματος «Μεταφρασεολογία, μετάφραση ισπανικής λογοτεχνίας στα ελληνικά» που διδάσκει ο καθηγητής **Κωνσταντίνος Παλαιολόγος** (<https://www.hartismag.gr/kwnstantinos-palaiologos>) στο Τμήμα Ιταλικής Γλώσσας και Φιλολογίας του ΑΠΘ. Τα παρόντα κείμενα δουλεύτηκαν σε τρεις περιόδους από το 2013 έως το 2016. Συμμετείχαν οι φοιτήτριες και οι φοιτητές: **Πρώτη Περίοδος:** Χριστέλεν Ανδρέογλου, Γεωργία Θεοδωρίδη, Ιωάννης Ίσερης, Αλεξάνδρα Κοκκίνη, Ελένη Κονδυλίδου, Κωνσταντίνα Κοροζένου, Σταματία Λουτράρη, Γεώργιος Μανιώτης, Χριστίνα Μαυρουδή, Μαργαρίτα Μπαστρογιάννη, Ελισάβετ Παυλίδου, Κατερίνα Πιπίδου, Γεωργία Σαββίδου, Βαλεντίνα Σαντόρο, Ερμιόνη Σαρηκεχαγιά, Αθανάσιος Τρίπκος, Τάσος Τσουμάνης, Έλενα Χατζηκυριάκου. **Δεύτερη Περίοδος:** Δημήτρης Δεληγιάννης, Μαρία Ζαφειράκη, Βικτωρία Ιωαννίδου, Δημήτρης Ιωάννου, Κορνηλία Κολύβα, Παναγιώτα Κουβέλη, Έλενα Κουνατίδου, Νόρα Μαλαματίδου, Κριστίνα Οθέτε Μοντόρο, Βερόνικα Πετρόνε, Νάνσυ Ρηγοπούλου, Σοφία Τερλιάμη, Κυριάκος Τσαχουρίδης, Γιώγ Χατζάκη. **Τρίτη Περίοδος:** Ευγενία Αγοραστού, Παναγιώτης Αδαμίδης, Αγαθή Βερονίκη, Βαρβάρα Βλησσάρη, Μαρία Γεϊτσίδου, Στεργιανή Γιαννακοπούλου, Κωνσταντίνα Ζώη, Γεωργία Θεοδωρίδη, Τατιάνα Καραγιώργη, Δέσποινα Καρτσιούνα, Ελευθέριος Κατσαγώνης, Αντωνία Κόζα, Αθηνά Κόλα, Κατερίνα Κομινάτου, Δανάη Κοτζαμάνογλου, Αλεξάνδρα Λελούδη, Κλεονίκη Μαυρίδου, Ελόνα Μετολλάρι, Αλεξάνδρα Μπουγιούκα, Χρύσα Ουρμάνη, Κατερίνα Παντελίδου, Κωνσταντίνα Πατσιά, Ντενίσα Ράντου, Χριστόφορος Σουγανίδης, Ρεβέκκα Ταγκάλου-Ψιλογιαννοπούλου, Κατερίνα Τρομπούκη, Χριστίνα Τσαβδάρη, Αντωνία Τσακνάκη, Θεότη Χριστοδουλίδου.

Το παιδί που φανταζόταν

Εκείνο το παιδί ήταν το μοναδικό παιδί στο χωριό. Δεν υπήρχε κανένα άλλο παιδί για να παίξει, έτσι δημιούργησε έναν φανταστικό φίλο. Εκείνο το παιδί κι ο φανταστικός του φίλος δεν είχαν παιχνίδια, έτσι λοιπόν, εκείνο το παιδί δημιούργησε ένα φανταστικό ποδήλατο, μια φανταστική μπάλα κι ένα φανταστικό άλογο από χαρτόνι.

Ο χειμώνας ήταν πολύ βαρύς στο χωριό και οι γονείς του δεν το άφηναν να βγει έξω. Τότε, λοιπόν, εκείνο το παιδί φαντάστηκε ότι ήταν καλοκαίρι και φαντάστηκε ότι εκείνο και ο φανταστικός του φίλος έβγαιναν έξω και φαντάστηκε ότι έτρεχαν στα λιβάδια και ότι μάζευαν ώριμα φρούτα από τα

δέντρα και ότι πήγαιναν για μπάνιο στο ποτάμι.

Κι έπειτα, εκείνο το παιδί φαντάστηκε ότι κάποιος θα έγραφε αυτήν την ιστορία και ότι κάποιος θα τη διάβαζε αυτήν ακριβώς τη στιγμή.

Η μάντισσα

Η Μαντάμ Τουτού διάβαζε το παρελθόν, το παρόν και το μέλλον στις γραμμές των χεριών. Και η αλήθεια είναι ότι πάντα έβρισκε το παρελθόν, το παρόν και το μέλλον όλων των ανθρώπων που πήγαιναν για να τους διαβάσει τις γραμμές των χεριών τους. Όλος ο κόσμος έμενε έκπληκτος με τις ικανότητές της.

Μια μέρα την επισκέφθηκε ένας κύριος. Η Μαντάμ Τουτού τον έβαλε να καθίσει στο στρογγυλό τραπέζι δίπλα στη σόμπα, του ζήτησε να απλώσει το χέρι και ξεκίνησε να το διαβάσει. Όμως η Μαντάμ Τουτού δεν μπορούσε να διαβάσει ούτε το παρελθόν ούτε το παρόν ούτε το μέλλον του. Και δεν μπορούσε, γιατί ο κύριος ήταν από το Λονδίνο και η Μαντάμ Τουτού δεν ήξερε να διαβάσει αγγλικά.

Ο ινδιάνος και η βροχή

Ο μάγος της φυλής ονομαζόταν *Τρελό Αλογάκι* αλλά μόνο *Λιγάκι*. Είχε λάβει εντολή από τον αρχηγό να κάνει επίκληση για βροχή, αφού για μήνες δεν είχε πέσει ούτε σταγόνα νερό. Το *Τρελό Αλογάκι* αλλά μόνο *Λιγάκι* κατευθύνθηκε στο λιβάδι για να εκτελέσει εκεί το Χορό της Βροχής.

Το *Τρελό Αλογάκι* αλλά μόνο *Λιγάκι* χόρεψε το Χορό της Βροχής από την ανατολή μέχρι τη δύση του ηλίου, αλλά δεν έπεσε ούτε σταγόνα νερό. Εντελώς απαρηγόρητος, κάθισε σε ένα βράχο, κρατώντας μοιρολατρικά το κεφάλι του, και τραγούδησε μια λυπητερή μελωδία. Και το *Τρελό Αλογάκι* αλλά μόνο *Λιγάκι* τραγουδούσε τόσο άσχημα που άρχισε να βρέχει. Έτσι η φυλή του έδωσε θερμά συγχαρητήρια και όλοι ήταν πολύ χαρούμενοι.

Το μολύβι

Η μαμά της Ντανιέλα, αφού έξυσε πολύ καλά το μολύβι, άρχισε να σχεδιάζει σε ένα μπλοκ για να απασχολήσει την κόρη της, που καθόταν δίπλα της. Η μαμά της Ντανιέλα σχεδίασε ένα λιοντάρι, στη συνέχεια σχεδίασε μια πεταλούδα και μετά έναν κροκόδειλο κι ένα άλογο και μια στρουθοκάμηλο και μετά ένα σκύλο και μετά σχεδίασε μια γάτα.

Η μικρή Ντανιέλα σκέφτηκε: «Αυτό το μολύβι είναι γεμάτο ζώα!»

Και κάποια στιγμή που η μητέρα της έλειπε, αποφάσισε να ανοίξει το μολύβι για να δει τα ζώα που υπήρχαν μέσα. Κατάφερε να σπάσει το ξύλο του μολυβιού και φάνηκε η γκρι και μακρόστενη γραφίδα του. Η μικρή Ντανιέλα είπε:

«Να πάρει! Μέσα στο μολύβι απέμεινε μονάχα ένα σκουλήκι».

Το τέρας

Ο μικρός Μαρθέλο, λίγο αφότου είχε ξαπλώσει, φώναξε:

«Μαμά! Μαμά! Υπάρχει ένα τέρας κάτω από το κρεβάτι μου!»

Η μαμά του Μαρθέλο μπήκε στο δωμάτιο.

«Υπάρχει ένα τέρας κάτω από το κρεβάτι μου!», φώναζε ο Μαρθέλο.

Και η μητέρα του τού είπε:

«Φυσικά και υπάρχει ένα τέρας κάτω από το κρεβάτι σου, Μαρθέλο. Εμείς είμαστε μια οικογένεια τεράτων. Ο πατέρας σου είναι ένα τέρας. Εγώ είμαι ένα τέρας. Εσύ και ο αδερφός σου είστε δύο τέρατα. Κοιμάστε σε μια κουκέτα κι ο αδερφός σου κοιμάται από κάτω. Γι' αυτό υπάρχει ένα τέρας κάτω από το κρεβάτι σου».

Ο Μαρθέλο ηρέμησε και κοιμήθηκε όλη νύχτα σαν πουλάκι.

Ο θησαυρός του γίγαντα

Ο άπληστος γίγαντας είχε στην κατοχή του ένα μυθικό θησαυρό. Ο γίγαντας φύλαγε μέσα στα μεγάλα χέρια του σωρούς από χρυσάφι, από διαμάντια, από σμαράγδια, από ρουμπίνια κι από ζαφείρια.

Ο γίγαντας φοβόταν πάρα πολύ, μην τυχόν και του κλέψουν τον πολύτιμο θησαυρό. Ο γίγαντας σκεφτόταν: «Αν ήμουν πιο μεγαλόσωμος, θα ήταν ακόμη πιο δύσκολο να αρπάξει κάποιος το θησαυρό μου».

Ζήτησε τις υπηρεσίες ενός μάγου ο οποίος, με αντάλλαγμα ένα πουγκί γεμάτο χρυσάφι, του ετοίμασε ένα φίλτρο που θα τον έκανε να μεγαλώνει καθ' όλη την υπόλοιπη ζωή του.

Ο γίγαντας ήπια μονορούφι το παρασκεύασμα που του πούλησε ο μάγος. Και πράγματι συνέχισε να μεγαλώνει και να γίνεται όλο και πιο ογκώδης.

Καθώς γινόταν όλο και πιο τεράστιος, ο γίγαντας ήταν πολύ ικανοποιημένος διότι με την κολοσιαία δύναμή του δεν θα άφηνε κανέναν να κλέψει το θησαυρό του.

Όσο περνούσε ο χρόνος, όμως, το χαμόγελο σβήστηκε από το πρόσωπο του γίγαντα. Του σβήστηκε του γίγαντα το χαμόγελο από το πρόσωπο, επειδή έγινε τόσο μεγάλος που ο θησαυρός έμοιαζε μικροσκοπικός μέσα στα τεράστια χέρια του.

Παστίλιες ονείρων

Ο διάσημος επιστήμονας Φον Μορφέους, εκτός από πολλές άλλες εφευρέσεις, εφηύρε κάτι παστίλιες που η κάθε μία προκαλούσε ένα διαφορετικό όνειρο, σ' όποιον την έπαιρνε.

Ο Φον Μορφέους παρασκεύασε συνολικά εκατό παστίλιες ονείρων. Μια από αυτές ήταν για να ονειρεύεται ότι πετούσε. Άλλη παστίλια ήταν για να ονειρεύεται ότι ήταν ο καλύτερος ποδοσφαι-

ριστής του κόσμου. Άλλη παστίλια ήταν για να ονειρεύεται ότι πάλευε μ' έναν τρομακτικό δράκο και τον νικούσε. Και έτσι έφτιαξε έως και εκατό παστίλιες που προκαλούσαν εκατό διαφορετικά όνειρα.

Το πρώτο βράδυ ο Φον Μορφέους πήρε την παστίλια για να ονειρευτεί ότι πετούσε. Κι εκείνο το βράδυ ονειρεύτηκε ότι πετούσε.

Το δεύτερο βράδυ πήρε την παστίλια για να ονειρευτεί ότι ήταν ο καλύτερος ποδοσφαιριστής του κόσμου. Κι εκείνο το βράδυ ονειρεύτηκε ότι ήταν ο καλύτερος ποδοσφαιριστής του κόσμου.

Το τρίτο βράδυ πήρε την παστίλια για να ονειρευτεί ότι πάλευε μ' έναν τρομακτικό δράκο και τον νικούσε. Κι εκείνο το βράδυ ονειρεύτηκε ότι πάλευε μ' έναν τρομακτικό δράκο και τον νικούσε. Απολάμβανε πολύ τα κατά παραγγελία όνειρά του. Αλλά ήθελε περισσότερα, έτσι λοιπόν αναρωτήθηκε: «Γιατί πρέπει να συμβιβάζομαι μόνο μ' ένα όνειρο κάθε νύχτα;»

Κι εκείνο το βράδυ πήρε και τις εκατό παστίλιες για να δει εκατό διαφορετικά όνειρα.

Κι εκείνο το βράδυ είχε εφιάλτες γιατί πριν κοιμηθεί πήρε και τις εκατό παστίλιες, και δεν πρέπει κανείς να πηγαίνει στο κρεβάτι με γεμάτο στομάχι, γιατί έπειτα θα βλέπει εφιάλτες.

Το ηφαίστειο που κοιμόταν

Απ' όλο το χωριό φαινόταν, στο βάθος, το ηφαίστειο που κοιμόταν. Ο Πάμπλο, από το μπαλκόνι του σπιτιού του, έβλεπε κι εκείνος το ηφαίστειο που κοιμόταν.

Μια μέρα, μέσα από το ηφαίστειο ακούστηκε ένα βουητό σαν κεραυνός. Ο Πάμπλο, τρομαγμένος, είπε στον παππού του:

«Το ηφαίστειο ξύπνησε!»

«Όχι. Κοιμάται», είπε ο παππούς. «Απλώς μερικές φορές ροχαλίζει».

Τότε το ηφαίστειο άρχισε να πετάει πυροτεχνήματα από τον κρατήρα, που γέμισαν τη νύχτα με χρώματα.

Ο παππούς εξήγησε στον Πάμπλο ότι εκείνα ήταν τα όνειρα του ηφαιστείου που κοιμόταν. Το ηφαίστειο που κοιμόταν έριχνε πυροτεχνήματα επειδή τα όνειρά του ήταν πολύ χαρούμενα.

Ο Μπαμπούλας

Ο Ισμαήλ μελετούσε πολύ στο σχολείο, και στο σπίτι ήταν πάντα φρόνιμος. Ωστόσο, ο αδερφός του, ο Χαβιέρ, έκανε τη μια αταξία μετά την άλλη.

Οι γονείς του τον φοβέριζαν:

«Αν συνεχίσεις να είσαι άτακτος, θα έρθει ο Μπαμπούλας να σε πάρει».

Ο Χαβιέρ δεν έδινε καμία σημασία, και συνέχιζε τις αταξίες του.

Και μια μέρα ήρθε ο Μπαμπούλας με το τσουβάλι του, τον έβαλε μέσα και τον πήρε μαζί του.

Μόλις το έμαθε ο Ισμαήλ, οι γονείς του τον προειδοποίησαν:

«Βλέπεις τι θα σου συμβεί αν καμιά φορά συμπεριφερθείς άσχημα;»

Μετά από αυτό που συνέβη στον αδερφό του, τον Χαβιέρ, οι γονείς τού Ισμαήλ ήταν σίγουροι ότι το παιδί δεν θα έκανε ποτέ του αταξίες. Ωστόσο, ο Ισμαέλ, που μέχρι τότε ήταν υπόδειγμα παιδιού, άρπαξε το ψαλίδι και έκοψε όλες τις κουρτίνες του σπιτιού και όλα τα ρούχα του και τα χαλιά.

Αμέσως ο Μπαμπούλας ήρθε και τον άρπαξε, τον έβαλε στο τσουβάλι και τον πήρε μαζί του. Μέσα ήταν ο αδερφός του, ο Χαβιέρ. Τότε ο Ισμαέλ, με το ψαλίδι που κρατούσε, έκοψε το τσουβάλι και έτσι, τα δύο αδέρφια μπόρεσαν να δραπετεύσουν.

Γι' αυτό το λόγο ο Ισμαέλ, που πάντα ήταν το καλό παιδί, έκανε την αταξία με το ψαλίδι: για να ελευθερώσει τον αδερφό του, τον Χαβιέρ, από το τσουβάλι του Μπαμπούλα.

Το ουράνιο τόξο

Εκείνη τη μέρα έβρεξε τόσο πολύ, έπεσε τέτοια ποσότητα νερού που τα χρώματα όλων των πραγμάτων, όλων των φυτών, όλων των ζώων κι όλων των ανθρώπων αραιώσαν και ξεθώριασαν. Όλα φαίνονταν ξεβαμμένα. Τίποτα πια δεν είχε χρώμα.

Ύστερα από πολλές ώρες σταμάτησε να βρέχει κι όλοι παρατήρησαν με βαθιά θλίψη όλη εκείνη την άχρωμη μονοτονία.

Τότε, στον ουρανό εμφανίστηκε ένα επιβλητικό τόξο με επτά χρώματα. Και οι άνθρωποι πήραν εκείνα τα χρώματα για να ζωγραφίσουν ξανά τον κόσμο. Πήραν το πορτοκαλί χρώμα για να ζωγραφίσουν ξανά τα πορτοκάλια. Πήραν το πράσινο χρώμα για να ζωγραφίσουν ξανά το χορτάρι. Πήραν το μπλε χρώμα για να ζωγραφίσουν ξανά τη θάλασσα...

Αυτό δεν είχε συμβεί ποτέ ξανά. Όμως, από τότε, για παν ενδεχόμενο, κάθε φορά που σταματάει η βροχή, εμφανίζεται στον ουρανό ένα τόξο με επτά χρώματα, με τα οποία θα μπορούσε κανείς να χρωματίσει ξανά τον κόσμο.

[Μικροπαραμύθια από το βιβλίο *Cuentos para niños que se duermen enseguida*, εκδ. Kalandranka 2010

]